

מסורת הש"ס

[illegible]

(א) גמ' מן הגזיה וכו' שאינו נראה מן הגזיה:

שיטה מקובצת

[illegible]

הא צעל מוס שרי. ור' יוסף הוא דאמער צשטעטן שרו רצנן אי נגמ עקציה היא אע"ג דלא הסיירו וקשיא לרש' לקיט: סס קרי ינא. וומאי אע"פ שנוול צו מוס אע"פ שגריאה אחר כן לחסד ואומר מוס צו ע"י ינא. הדר"ל תנאי היא: אסור. דבמס' אפילו עקציה מודה דלאו לשהוייה ולפספסות

מקדושה מוצב ועוד שהרי עדיין אין בו שום היתר. אע"ג דנקט מולש הוא הדין לנחלש כדמפרש בפיסא דשמעתא^א: לא בזה. שמת המיר עקביא אלא בשחטו: אמר רבי יוסי מודה. ששמו חלפתא שהוא מן החכמים. החולקין על עקביא וי מודה הוא בזה ששחטו שהוא מותר: אבל בייחוד אמרו חכמים. שחלפתא וצבור אמרו יניחנו בחלון לשער צבור בעל מוס ששער: שמה יש תקוה. שמה יהא מותר ליהנות. ומפרש ומה תקוה יש ששם שחטו דברי הכל מותר: אבל חלפתא וצבורו שצריכין צפרק בכל מעבידן (דף תמ.) כסופו: בייחוד. צבור וצבירו במסכת יומא (דף נד.) וידעו בייחוד ששם ארון נגנו: רבי יוסי היינו סנה קמא. דקאמר התולש למר מצבור תם ושחטו אסור הא בעל מוס שחטו מותר לדברי הכל ובמת פליגי^א במדה דר' יוסי ולת"ק נמי במת פליגי: סנה קמא סבר אי הכי מומחה אין לו לא. דבעל סריח הכי מרתא ומדתלתא^א ריש לקיש לעיל כי אומציניה מרישא דמילתיה דתנא קמא דקמתי התולש למר מצבור תם הא בעל מוס שרי ומתלה ריש לקיש ואמר כל היכא דלא המיר מומחה תם קרי ליה חלמא הכי משמע מילתיה התולש למר מצבור תם דהיינו בעל מוס שלא שחטו מומחה אסור לדברי הכל הא צבור בעל מוס דהיינו המירו מומחה שחלש ממנו כו' ור' יוסי סבר אע"ג דלא המירו מומחה נמי כשנשר שרו רבנן ממאי מדקאמר יש תקוה דשמע יש תקוה ויחירו מומחה וישחטו מכלל דאכתי לא המירו מומחה כשנשר: פליגי במס והוא הדין לשחטו. מדלא שחטו במילתיה דתנא קמא דנימא שחטו דברי הכל מותר: הלכא כר' יהודה. דבשחטו פליגי ולא במת: אידי ואידי. בין נראה בין לא נראה מישרי שרי דהא אפי' מונח בחלון קא"ר יוסי דאפי' רבנן שרו בשחטו: אי רבנן אידי ואידי מיסר אסרי. דלאו זהו שמוצב בו טעון קצורה לדברי הכל שמתולש ממנו רבנן אסרי ליה אפי' מונח בחלון: אבל פשיטא אי יסודה היא. דאמר בשחטו פליגי: אידי ואידי. בין נראה בין לא נראה: ושמע מינה בשחטו פליגי. מדלא מליט

מקומות רבים בפרשת חומש ודברים: **הסוף** **אמר** **מעולה** **הממים**.
 לָךְ כִּי יִהְיֶה שִׁמְךָ לְכַתּוּב כְּחוֹמָה: **הסוף** **אמר** **מעולה** **הממים**.
 מחיים יו לרבנן מהו לאחר שמיטה צעלת מוס לא תיבעי לך
 דודאי לרבנן אקור דאי שרית ליה אמר לשהוייה ואמר ליה גיזה
 ועבודה: **י** **מי** **איכא** **מאן** **דשרי**. **אליבא** **רבנן** **הא** **וודאי** **דשע** **הוא**:
 רשע רשע

שכן לחינה מתרת מה שפירש מחיים ומיהו יש ספרים דגרסי הנה
 וריקה כו' (א): **תלפזש** מי איבא מאן דשרי. פירש בקונטרס
 אף על פי שהאמת הוא ללעקציו' נמי אסור בתם כדמוכח ברייתא
 לא שמייעא ליה ברייתא דכר פשוט הוא (ב) דמיי

הלוקח בהמה פרק שלישי בכורות

כו.

בכור בעל מום שתלש ממנו: הכא לא קמיני והניחו בחלון משום דרשע הוא שמושל ודעתו ליהנות לאלתר אבל י"ל בנשר קמיני והניחו בחלון: **דלתנא** קמא כבר א' התירו אין א' א' א' פירש בקונטרס דכיון דתרינגא לעיל דכל היכא דלא התירו מומחה תם קרי ליה אם כן סיפא דקרי ליה בעל מום מיירי י"ט בלא התרת מומחה והניחו לפירושו דהא י"ל דתירין לא ליה בעל היכא כי פירש י"י דאי תיסקס לרש לקס ככולי עלמא אבל השתא דזרעין לומר ממה נפשך כתנאי מסתברא לומר איפכא דתהוי מילתיה י"י כתנא קמא כפסטיה וגרסא לפרש דקוצר הש"ס עכשיו משום דקאמר ר' יוסי שמא י' תקוה שעל סמך השחיטה לא היה אומר כך שזה יצדו ואין כאן שמא אבל בהתרת מומחה קאמר שמא י' תקוה שידקק לו חכם למתיר ואין זה כל כך דבר ברור דמי יימר דמודקא ליה מומחה ומ"מ במסקנא קאמר י"י שמא י' תקוה דקמיירי בשחיטה:

וְהַתּוֹרָה צִוְּךָ מִקֶּדֶר הַתִּיבָה הַזֹּאת
 יֵשׁ פִּירוּשׁ מִרְשִׁי שְׁמַתּוֹ
 (א) בָּהֶם שֶׁהֵמְדָה וְאֵחָד כִּי נִפְדֵּית וּשְׁחַטָּה
 מִשְׁמַע שֶׁהֵמְדָה קֵן כְּדֵי שֶׁתֵּהָד כְּעֵין
 בְּכוֹר אֵלֶּה שֶׁהִתְלִישָׁה הֵימָּה בְּנִמְתּוֹ
 וְתִימָה וְהָאֵל צִוִּי הָאֵל זָמֵר הֵמְדָה
 וְהִעֲרָכָה וְאֵין מוֹעִיל לְזָמֵר הֵמְדָה
 הַבְּהֵמָה כְּמוֹכָה צִוִּי רִאשִׁית הַגֹּז (חֲלוּן)
 (קֹה) גִּבִּי הָאֵל דְּקָאֲמַר הֵמָּה דִּלִּין
 רִאשִׁית הַגֹּז נוֹהֵג בְּקִדְשִׁים מִשּׁוּם דְּכַתִּיב
 זָאֲכָן וְלֹא שֶׁל הַקֹּדֶשׁ וּמוֹקִי לֵה לִמְעוּטִי
 קִדְשִׁי בְּדָק הֵיכָל וּפִרְקוֹ וְלֹא צִוִּי
 הֵמְדָה וְהִעֲרָכָה וְיִלֵּךְ דְּסִבְרָא לִיָּה
 כִּרְ"ל דְּלִית לִיָּה צִוִּי דְּתַמּוּרָה (דף)
 (ב:) לְרִבְּנָן דְּקִדְשִׁי מוֹצֵחַ לֹא הֵיךְ כֻּלָּל
 הֵמְדָה וְהִעֲרָכָה וְהִיב נִמִּי אֲשַׁכְּחֵן רַב
 דְּסִבְר כּוֹתִיבָה צִוִּי שֵׁנִי (לִעֵל ט.) וְעוֹד
 יִלֵּךְ דְּקִדְשִׁי מוֹצֵחַ שֵׁשׁ עֲלֵיהֶם קִדּוּשָׁה
 הַגּוֹף בְּטֵל הַלְּמַר אֲנֵי בְּהֵמָה אֲפִילוֹ
 אֲלוֹתוֹ שֶׁנֶּחֱמָה וְכֵן הֵמְדָה וְהִעֲרָכָה
 חֲשִׁיב וְלֹא צִוִּי לְקִדְשִׁי בְּדָק הֵיכָל אֲנִי
 חֲשִׁיב הָאֵל זָמֵר כְּבַעַל מוֹס מִעִיקָרָא
 יֵשׁ וְכֵן שׁוֹפֵר שֶׁל עוֹלָה לֹא יִתְקַע וְאֵם
 תִּקְעַת יֵלֵךְ מִשּׁוּם דְּכִיּוֹן דְּמַעַל נִפְקַ
 לְחֻלִּין כְּדִקְאֲמַר בְּפִרְקָא רִאשׁוֹ בִּיד
 (ר"ה כח.) "מִשְׁמַע דְּשִׁיךְ בִּיה פְּדִיוֹן
 וְעוֹד יֵלֵךְ לְפִרְשׁ שׁוֹפֵר שֶׁל עוֹלָה שֶׁהוֹקְדָּה
 בְּהֵמָה לְדָמִי עוֹלָה וְשׁוֹפֵר שֶׁלָּמִים
 שֶׁהוֹקְדָּה לְדָמִי בְּהֵמָה לְדָמִי שֶׁלָּמִים וְדִינָה
 כְּשֶׁלָּמִים עֲזָמָן וְאֵין בָּהּ מַעֲיָלָה כְּדִקְאֲמַר
 צִוִּי דְּפִסְחִים (דף ט:) צִוִּי שֶׁלָּמִים
 עֲסָקִין וְתִיּוֹבָה קִשָּׁה בְּדָק דְּשִׁמְעִין
 דְּכִיּוֹן דְּצִוִּי הַלְּמַר פְּדִיוֹן הֵיכָל שִׁיךְ
 לְמִיגוֹר דְּלִמָּח מִשְׁהִי לִיָּה וְהָאֵל רִכִּיךְ
 לְפִדּוּתוֹ (י"ד) דְּמָה הִיָּה מִרְיֹחַ וְקֹלָתָהּ הִיָּה
 גִּרְלָה לְפִרְשׁ דְּלִאִירִי צִבּוּלִי וְיֵשׁ וּשְׁחַטָּה
 לְמוֹצֵחַ שׁוֹרִיקָה הֵמָּה מִתַּרְתָּ בְּצִרָה
 לְמוֹצֵחַ וְהַעוֹר לְכֹהֲנִים וּמִצְעִיָּה לִיָּה
 דַּעֲקֵךְ

בצמר שחמט אי משתרי נמי צהרי חגל פונגט דאמורתי היא צפרק
המוצא מקדש (זכאים פו). בעצמות שפרשו לפני זריקה דרבי זירא
סבר דזריקה מתירטן אפילו לקחא דנגרי וחזיני וקאמר התם
(ס' כרבי אלעזר דאמר רבי אלעזר פפרו לפני זריקה מועלין
הם ופירש שם דקונטרס דמועלין לעולם אף לאחר זריקה וכל
ה' כרבי אלעזר דאמר ר' אלעזר פפרו לפני זריקה מועלין בהן עד
בא דרצנא הא וודאי רשע הוא משמע דלעקצא אפטר דמותר
דהתולש אמר מנכור תם מכל מקום פירש כך בקונטרס שאפילו
לרצנא דתולש אסור: הדרן עלך הלוקח בהמה

עין משפט
נר מצוה

נר מצודה

גג א מיי פ"ג מהלכות
בטורות הלכה יא ופ"א
מהל' מעילה הל' י סמג לאוין
שמא טוש"ע י"ד סימן שח
סעיף א:
גד ב מיי פ"א מהלכות
מעילה הלכה י:

רבינו גרשום

[illegible]